

Aragonès i el «desarrollismo»

«ERC corre el risc que el que ha passat amb el Prat ho veiem també amb les renovables i els Jocs d'Hivern; el PSC i Junts no dubten»

La política, quan s'exerceix sense fanatismes i pensant en el bé comú, és un mar de contradiccions i renúncies. Sobretot passa quan no hi ha majories absolutes i quan, a les institucions, s'ha de pactar i atendre les peticions dels ciutadans, dels sindicats, de les patronals o d'altres grups amb interessos més o menys legítims. El que, a vegades massa alegrement, s'escriu als programes electorals i es proclama als mitings i a les xarxes topa després amb la realitat.

És el que els ha passat amb l'aeroport del Prat i la seva ampliació. Per ara sabem que s'hi destinaran 1.700 milions, que es vol connectar amb alta velocitat l'aeroport barceloní amb el de Girona i el de Reus i que es vol observar un respecte estricte a les qüestions ambientals, en concret a la zona protegida de la Ricarda. Sabem també que els socialistes, els d'aquí i els d'allà, estan contents, igual que les patronals, que freqüen l'eufòria.

Entre les forces polítiques catalanes les coses no són tan clares. L'acord, que havia d'anunciar aquest dimarts Pere Aragonès en un intent -frustrat- de no eclipsar la comissió bilateral, el va tancar, en secret, Jordi Puigneró a Madrid amb la ministra Raquel Sánchez. El vicepresident prova la quadratura del cercle de fer compatible la política de la confrontació que defensen cada dia al seu *timeline* Carles Puigdemont i Laura Borràs amb el primer gran acord amb el govern espanyol de la legislatura.

Els comuns no estan en una posició menys contradictòria. Han preferit carregar les tintes contra ERC per avalar l'acord i, fins i tot, han desenterrat la sociovergència que sobreviu a la Diputació de Barcelona i l'antic pacte del Majestic. Però la seva realitat és més tossuda que no pas per tirar coets: governen amb el PSOE a Madrid i Ada Colau té de soci de govern, i en una posició no pas menor, a Jaume Collboni. El PSC, de bracet amb les organitzacions empresarials, ha estat el gran animador de l'operació del Prat.

Esquerra i Pere Aragonès són, en tota l'operació, els que més poden patir. En aquesta i en les similars que vindran. Aragonès va arribar a Palau amb la idea d'imprimir un gir d'esquerres a la presidència. Aquesta havia de ser la principal diferència amb les de Mas, Puigdemont i Torra. Això es traduïa en les aliances -el primer pacte el va tancar amb la CUP i després va arremangar-se per incorporar els comuns a la governabilitat mentre sectors del seu partit somiaven un tripartit d'esquerres sobiranista- i també en les polítiques. Ja s'han vist coses, com ara els canvis a Interior (sí que es podien fer coses que fins ara semblaven impossibles com treure d'Interior la defensa dels Mossos) o la creació d'un departament de Feminismes del que s'espera una actuació transversal.

El president va pujar molt el llistó quan va prometre posar en marxa quatre revolucions: la verda, la feminista, la social i la democràtica. L'ampliació del Prat és poc compatible, per més que Puigneró parli d'un "aeroport verd" i amb poques emissions (en principi a les pistes de l'aeroport seguiran aterrant-hi els mateixos avions que a la resta), amb la primera revolució i fins i tot amb el seu programa electoral, compromès contra la crisi climàtica. I tampoc va en la línia de posar al dia l'economia catalana com es pretén amb els fons *Next Generation*, que haurien de reindustrialitzar el país. Hi ha consens en què el turisme ha de pesar menys perquè és un sector que, quan és massiu, porta poc valor afegit (no innova i paga sous baixos) i que, a més, és depredador. Del paisatge natural i també dels paisatges humans de les ciutats, que es tornen inassequibles pels que hi viuen.

ERC i Aragonès proclamen principis generals ambiciosos, però els costa concretar-los davant de cada desafiament. Els ha passat amb l'aeroport, quan després de rebutjar-ne l'ampliació en campanya ho han fiat tot a criteris "tècnics i ambientals" i a què la Unió Europea fixi posició. No tenir una posició i una proposta nítida i contundent implica que s'acabi imposant la iniciativa *desarrollista* dels socialistes i els neoconvergens, que sí que són identificables quan s'escolten dirigents com Jaume Collboni, Salvador Illa, Ramon Tremosa o Joan Canadell, i quedar sotmesa al foc de morter dels socis de la CUP i dels moviments socials o de l'oportunisme dels comuns.

El que ha passat amb el Prat ho veurem també amb el debat sobre la massificació de les renovables a les comarques del sud de Lleida i el nord de Tarragona a la que ha donat peu un decret de Calvet que, en teoria, ERC no comparteix i amb els Jocs d'Hivern? Deixar petja i imprimir caràcter a la presidència demana claredat en les propostes, contundència en les decisions i l'exercici de l'autoritat.